

RE : The Letter from the Ukraine

SOURCE : Dr D.B. of Madrid, Spain; his letter of 1 Apr 1963

1. According to the Source the Letter was sent by the Author to his brother in England. The Author is an engineer and party-member. He stated his last and first names and also asked for cuttings of Ukrainian emigree-press. The Source advised against sending such cuttings but, in spite of that, in one letter to the Author an article together with an attack against Ukrainian nationalists (as "cover") was enclosed. The original of the Letter is in England.

2. The brother of the Author to whom the letter was sent from the Ukraine, is personally known to the Source but the latter was obliged to keep his name undisclosed. The Source promised, nevertheless, to make eventually a copy of the letter in the future if he will have a chance to do it. The Source also hopes that eventually the forthcoming letters from the Author might reach him in original and then he would send us exact copies.

3. The Letter of the Author was published in the meantime in full in "Ukrainska Dumka" in London, England; and in excerpts in "Shlakh peremohy", Munich, Germany; and "Ukrainske slovo", Paris, France. The copy of the Letter was also sent to "Svoboda" and "Batkivshchyna" in the States, and to "Ukrainski Vist", New Ulm, Germany.

4. Enclosed is the copy of the first page of the Letter.

DECLASSIFIED AND RELEASED BY
CENTRAL INTELLIGENCE AGENCY
SOURCE METHOD EXEMPTION 3020
NAZI WAR CRIMES DISCLOSURE ACT
DATE 2007

ГОЛОС ВОКЮЧОЇ УКРАЇНИ

У вільний і широкий світ пролине чиріз москвовсьес-комуністичнізас-
лони лист з нашої поневоленої Батьківщини, який дійсно можна вважати
голосом поневоленої України тим більше, що його автором є визначна пар-
тійна фігура, але рівночасно вірний син свого народу, що цим листом про-
тестує проти звірського московського насильства. Листа передаємо без
ніяких змін і сворочень, зазначаючи, що автор писав його з нагоди 46-их
роківин Української Народної Республіки і з бажанням, щоб він був опуб-
лікований у широкому і вільному світі. Радо сповняємо бажання нашого
брата патріота й дякуємо йому, подивляючи його відвагу, що він своїм
листом вніс у наші душі, хоч і гіркої, але таки багато лицарської радо-
сти.

"Серед інтелігенції та народу Радянського Союзу, Київ має дві сла-
ви: одну - найчарівнішого міста зі стародавньою культурою і славною ми-
нувшиною волелюбних українців, та другу - центра найбільш шовіністичного
пригноблення завоєваної нації. Повна, тотальна навала чужинців, що без-
жарно, по-завдальськи топчуть велику і славу культуру найталановитішої
слов'янської нації. Російські колонізатори не гребують нічим. Їм під-
ходять всі засоби руйнування і тиску. Вони добре знають, що Україна є
корона російської імперії, вони знають, що втративши Україну, вони ав-
томатично, на все життя, позбавляться не лише фантастично багатого крає,
цієї стартової площадки комунізму, а також прийде край "великої Росії",
та міфу про велич так званої "великої російської культури".

Ось вже третє сторіччя зграя російських держиморд та підкуплених
титудований яничарів, як жорсткі вовки холоднокровно грабують та знищують
наш великий народ та його велику історію. Як жалюгідні труси вони боять
того моменту, коли ми відмовимося "брати їх бездонні глечики по ягоди...
І тоді чудові ягоди людської цивілізації - генії української нації:

Чайковський, П.Ренін, Ге, Куїнджі, Остроградський, Щепкін, Собінов, Боровиковський, Левицький, Достоевський, Гоголь, Маяковський та тисячі інших велетенів, що були силою багнета, рубля, денационалізації затагнуті в московські тенета, повернуться до спадщини РІДНОГО КРАЮ. Безумовно, що це одночасно буде суцільно-реакцією розвалу всієї так званої "великої російської культури". Про це образно кажуть у нас: "Зі світу по нитці - Росії сорочку культури". Як жалюгідні труси вони бояться дійсної української інтелігенції. Їм потрібна не інтелігенція, а фахівці-роботи без свого "я", без бажання бути людиною. Як злих духів вони бояться тієї верстви національної інтелігенції, що не відновляється від народу від рідної мови.

ПРОЩЕ РОСІЙСЬКОЇ УКРАЇНИ

У відкритій і впрямій свідч проантині черги московсько-комуністичні влади лист в нашій московській Катківщині, який дійсно можна вважати геном московської України ти більше, що його автором є знаменна партійна фігура, але рівночасно вірний син свого народу, що цим листом протестує проти свирепого московського насильства. Листа передаємо без віяних змін і скорочень, зазначаючи, що автор написав його з нагоди 46-их роковин Української Народної Республіки і з бажанням, щоб він був опублікований у впрямому і відкритому світі. Радо сповідаємо бажання нашого брата патріота й дякуємо йому, подякуючи його мізку, що він своїм листом вніс у нашу душу, хоч і гіркої, але так багато лицарської радості.

"Серед інтенсивності та народу Радянського Союзу, Київ має дві славні: одну — найстарішого міста зі стародавньою культурою і славною мистецтвом і землями українців, та другу — центри найбільш жорстокого пригноблення завоюваної нації. Повна, тотальна навали чужинців, що безжально, по-вад диким тобто нещадно і славу культуру найтаалановитішої слов'янської нації. Російські колонізатори не гребуть нічим. Їм підходять всі засоби руйнування і тиску. Вони добре знають, що Україна є серце російської імперії, вони знають, що втративши Україну, вони автоматично, на все життя, позбавлять-ся не лише фантастично багатого краю, ційі стартової площадки конкисти, а також втрачає крах "великої Росії", та міфу про велику так звану "велику російську культуру".

Ось вже третє сторіччя зграя російських держиморд та підкуплених гетманських вивчарів, які інші вони холоднокривно грабують та винищують наш великий народ та його велику історію. Як жальгідні труси вони бояться того моменту, коли ми відмовимося "брати їх бездумні глечки по ягоди..."? тоді чужокі ягоди людської цивілізації — генії української нації: Чайковський, М., Рєдін, Гє, Кушнік, Остроградський, Кеєкін, Собінов, Боровиковський, Микитин, Коштовський, Гоголь, Маміновський та тисячі інших величів, що були змією багнети, рубки, націоналізації затягнуті в московські тенета, повернувшись до євразійних РІДНОГО КРАЮ. Безумовно, що це одночасно буде суцільною реакцією розвади всієї так званої "великої російської культури". Про це образно кажуть у нас: "Зі світу по нитці — Росії сорочку культури". Як жальгідні труси вони бояться дії української інтелігенції. Їм потрібна не інтелігенція, а факіци-роботи без свого "я", без бажання бути людиною. Як злих духів

залишаються тієї верстви національної інтелігенції, що не відмовляється від народу, від рідної мови.

З 1930 по 1954 роки супрафашистський терор майже повністю фізично та морально знищив стару українську національну інтелігенцію. Ті ж, що залишилися - знаходяться в умовах виразного тиску та повної ізоляції. Але Україна не змерла, не вмер її народ. Щороку з'являються тисячі нових чесних, молодих свідомих людей. Вони свіжими очима дивляться на життя, та бачать все те злочинне, що роблять з їх Батьківщиною московські добродії та опікуни. Вони протестують проти нав'язування всім народам Радянського Союзу ідеї "вельми великого щастя" - стати росіянами. Ми всі чудово розуміємо, що гасло єдиного неподільного Радянського Союзу з перелицьований переспів старого червоногетманського гасла "єдиної неділимої Росії". Ми ніколи не погодимося відмовитися від нашої нації, від нашого народу та його права на суверенне життя. Адміністрація та велика маса російських емігрантів /втілців з Росії до України від нестерпного матеріального злиденства/ ведуть неуповільнену боротьбу за остаточну колонізацію України та асиміляції українців. Головний похід зараз оголошено проти української культури та нашої мови. З цією метою та з метою русифікації інших неросійських народів Радянського Союзу був введений головний юридичний пункт, виправдує цей злочин /19 пункт Устава КНРС/, котрий передбачає поступовий примусовий перехід всіх націй на єдину російську мову, тобто повного відмовлення від так званого рівноправного проквітання культур і мов всіх націй. І хоч, російські комуністи добилися багато чого. У Києві, Харкові, Одесі, Мінгретровську, Запоріжжі та інших великих містах не чути української мови не існує українських шкіл, а для "Інспекторів" ООН існують яскраві неомовні реакції українською мовою. Проблема української мови у нас доведена до абсурду. Наприклад, щоб відчувати себе іноземцем в столиці України вистачає навіть одного переходу на українську мову.

Чи спробуйте доповісти свою наукову працю на науковому з'їзді, конференції хіміків, фізиків чи хірургівдесь у Києві, Харкові, Одесі і навіть у Львові... і ви переконаєтесь в цьому. Безтактним галасом, повною неухвагою зустрінуть ваші слова. І якщо ви цікавою та гарною не була ваша доповідь, то вона буде зірвана. Найбільшого тиску відчують у нас наші брати переселенці з західних областей України, що в головній масі своїй - стоять на рівні західно-європейської культури і національної гідності. Їх спочатку устиджують за мову, потім висміюють, як божевільних за те, що не відмовляються

від української мови і, якщо це не допоможе, чіпляють їм політичний ярлик націоналістів. Це жакимне становище чудово розуміє кожний громадянин сучасної України від раба-козгоспника до поневоленого інтелігента. Вони, в опів-розмові з вами, навіть зі сторонньою людиною, дадуть вам зрозуміти своє життєве "кредо". Вам вони тонко підмітять, що на Україні немає українських газет і радіо і, що все є московське в українській транскрипції. Та рано чи пізно цьому мусить бути кінець. Ви почуєте також не двозмістовне: "ось бачте навіть чорна Африка вільна і має свої суверенні держави, а ми..." І справді терпіла Україна входить в критичну фазу. Після сталінського кривавого терору, з 1961 року в нас почався безкровний терор. Він є новим приступом деманціоналізації України та новою хвилею руйнування всього українського.

Найбільш ненавидять і бояться російські новіністи Тараса Шевченка, котрі в 1961 році, від імені ЦК КПУ розіслали секретний наказ в усі райкоми КПУ про стримування мас та приглушування святкування ювілею ВЕЛИКОГО КОБЗАРА. Було наказано якнайменше звертати увагу на революційний Дух Шевченка, що стосувався визволення Великої України та утворення її суверенної держави. Все зводилося до анти-імперіалістичної пропаганди та виклопування суто національного духа цього генія людства. І все ж, не дивлячись на всі заборони та замовчування преси і радіо про святкування ювілею на могилі Шевченка, в цей день 21 травня, відзначити сторіччя перенесення праху Шевченка в Українську Землю, зібралося понад 60.000 свідомих українців, що перетворилося у величезну маніфестацію всього українського народу. Навіками російські новіністи мусили в цей день підтигнути до Канева збройні сили і оплести мережею похідних військових радіостанцій. В цей час ліси навколо могили кишіли переодягнутими і переодягнутими "представниками влади", а для стримування потоку мас були перевезені міліцейські сили з інших республік, Узбекістану, Росії і других. У світ широкий вільний, у вільну пресу. Продовження буде!" - завершує автор листа.

ххххх
ххх